

KEIZER NERO

of de

EERSTE MARTELAREN VAN HET CHRISTENDOM

Bewerkt door

LODEWIJK VAN LAEKEN

HOOFDSTUK I

HET PLAN VAN AGRIPPINA

Grauw brak de morgen aan; de wolken hingen zwart en laag en 't scheen of het nimmer dag zou worden.

De wind huilde over de zee en deed de baren onder zijn woesten adem plooiën tot torenhoog spattende kraters, tot diepe, ontzaglijke afgronden. In die duisternis gingen zulk gekerm en verwarde kreten op als werden de wild zwalpende baren door hellegeesten bereden.

Het eiland Bajea, het lievelingsoord der Romeinsche patriciërs, met zijn blauwe bergen en steeds lachenden zonneschijn, werd door de bruisende baren duchtig bestookt; rotsblokken werden weggeslingerd, boomen ontworteld en de talrijke schepen in de kleine haven botsten en kraakten tegen elkander dat de splinters er af vlogen.

Het was een afgrijselijke storm, een dier orkanen waarvoor de zeelieden zoo'n schrik gevoelen, die alles verdelgt en vernielt.

Boven op den berg prijkte het keizerlijk slot, het zomerverblijf van keizer Claudius en diens vrouw Messalina, met zijn prachtige, verblindende zuilenrijen, met zijn melkwitte torens en marmeren vloeren.

De wind joeg er klagend over heen, huilde langs de arduinen muren, schudde tevergeefs vensters en deuren; niets plooiden onder zijn

machtgen ruk, het marmeren gevaarte weerstond als de onwrikbare rots.

In een boschje, dat het paleis langs de zuidzijde omzoomde, zag men bij het kriecken van den morgen twee schimmen staan, die druk beraadslaagden.

Zij letten er niet op hoe de orkaan de boomen en takken sloeg, ze sleurde en boog in niet te temmen kracht; zij letten er niet op dat de regen bij plassen neerviel en hen tot de beenderen drenkte; zij zagen niet dat de bliksem de duisternis scheurde en de donder met vervaarlijke stem dreunde. Het onderwerp dat hen bezig hield was verschrikkelijk als de orkaan, vlammend als de bliksem.

De schildwachten, die het paleis bewaakten, hadden zich onder de zuilengaanderij verscholen.

— Pallas, zei een der twee personen, wier slanke gestalte en zwierige houding een Romeinsche vrouw verrieden, Pallas, het oogeblik is gunstig, sla toe, en de schitterendste belooning wacht u.

— Verhevene vrouw, antwoordde Pallas, een schoone opgeschoten jonge man, van krachtigen bouw, ik sidder bij de gedachte aan de afschuwelijke daad. De oude keizer Claudius was steeds goed voor mij, hij stelde me aan het hoofd zijner lijfwacht, overstelpte

mij met weldaden, schonk me gansch zijn vertrouwen, en thans zou ik zijne gade Messalina om het leven moeten brengen..., 't is verschrikkelijk, ik gruwel er van.

De vrouw stampte toornig met den voet en mompelde:

— Zijn al de Romeinen dan lafaards en ook gij, weleer eens dappere Pallas? Welnu, luster, ik zal bewijzen dat een vrouw moediger kan zijn dan de hoofdman der keizerlijke wacht. Leid me naar het vertrek uwer keizerin en ge zult zien hoe ik me van de taak zal kwijten... 't Is waar, voegde zij op zachteren toon er bij, de keizer is goed voor u, maar die goedheid vindt haar oorsprong in de dankbaarheid, Pallas redde hem eens het leven; hij stelde u aan het hoofd zijner lijfwacht en verhief u alzoo tot het vertrouwlijkste aller ambten; 's keizers leven is in uw handen; hij weet het en heeft alle reden om goed voor u te zijn.

En hem bij den arm nemend, vervolgde ze:

— Pallas, als Messalina verdwenen is, word ik keizerin, vergeet het niet, den ouden suffen Claudius zal ik in mijn netten vangen eer de zon driemaal ten Westen is gedoken; ik Agrippina, zal keizerin wezen, en Pallas haar gunsteling. Pallas mijn raadgever, de gebieder der wereld.. Toe, voltrek het werk, stoot haar dezen dolk in het hart..., of beeft ge misschien als een kind..., ga, ik wacht u hier..., bij Jupiter, ga dan of...

En Agrippina wrong den scherpen dolk in haar vuisten.

Doch de hoofdman der lijfwacht had zich bezonnen, hij aarzelde niet meer, maar richtte zich in zijn volle lengte op en sprak op korten, drogen toon:

— Geef hier!...

En dit eene woord zou het lot van Rome beslissen, den loop der wereldkaart veranderen, volkeren uitroeien, de heilige stad in puin leggen en het kristendom baren op de lijken van zijn duizenden en duizenden martelaars.

Agrippina's oogen vlamden alsof de bliksem er een straal in achter had gelaten.

— Daar! zei ze.

Pallas nam den vergiftigden dolk, borg hem

in zijn gordel en richtte zich met vaste schreden naar het keizerlijk paleis.

De donder dreunde voort in al zijn ontzettende kracht, de bliksem scheen heel den hemel in vlam te zetten, de regen stroomde neer, en de wind huilde kermend om het marmeren paleis van keizer Claudius.

De schildwachten aan de groote trap lieten den hoofdman eerbiedig door, want het gebeurde immers dikwerf dat hij 's nachts bij den keizer geroepen werd.

Pallas schreed vastbesloten, doch sluipend en stil, naar de vertrekken der keizerin, in den rechter vleugel van het paleis.

Intusschen beschutte Agrippina zich zoo goed mogelijk tegen het onweer; zij wikkelde zich dieper in haar mantel en wachtte.

Deze vrouw, die als een echte duivelin geboekt staat en nooit haar weerga heeft gevonden in de geschiedenis, was de schoonste vrouw van haar tijd. Lang opgeschoten had hare houding iets majestatisch. Haar gelaat was van een bovennatuurlijke schoonheid, doch in haar oogen lag iets tijgerachtigs, iets bloedigs dat onwillekeurig huiveren deed. Soms konden ze opvlammen in zeer hevigen toorn dat de sterkste en onvervaardste mannen er van sidderden. Jong nog huwde zij Lucius Domitius Ænobarbus, een man besmet met alle misdaden, die zijn eerste vrouw van verdriet ten grave sleepte.

De jonge Agrippina toonde zich aldra, om haar uitspattingen, de waardige echtgenooten van dien schurk, zoodat deze, bij de geboorte van Nero, hun eerste kind, uitriep:

— Hoe wilt ge dat van zulke vrouw en mij een braaf man geboren worde!

Kort nadien stierf Lucius Domitius en Agrippina werd door keizer Caius, nochtans een der losbandigsten vorsten van welke de geschiedenis gewag maakt, om haar verdorven leven uit Rome gebannen.

Toen deze keizer ook weldra het tijdelijke met het eeuwige verwisselde kon Agrippina Rome weer bewonen, waar ze huwde met Crispus Passienus, een zeer rijken patriciër. Deze kende het ware karakter der tijgerin niet

en maakte een testament waarbij hij zijn onmetelijke fortuin aan Agrippina schonk.

Pas was het stuk geteekend of Agrippina liet den ouden sukkelaar doorsteken en herkreeg opnieuw hare vrijheid.

Aan het hoofd van een groot fortuin, voelde zij met heviger gloed dan ooit te voren, de stoutmoedigste plannen in zich ontwaken, die ooit in het brein van een vrouw kunnen wortel schieten.

Zij wilde keizerin worden, regeeren over al de Romeinen, over het veroverd Germanië, over het grootste gedeelte der beschaafde wereld, dat toen onder de heerschappij van Rome stond.

En, wanneer zulk plan, hoe vermetel dan ook, in het brein van dergelijke vrouw rijpte, kon men ook van zijn uitvoering verzekerd wezen!

Zij wist in de onmiddellijke nabijheid van het keizerlijk hof te dringen en den ouden keizer onder het oog te komen.

Messalina had gesidderd toen zij die vrouw voor de eerste maal zag en later, toen zij haar gemaal bad de indringster in boeien te laten klinken, had de ouderling gezegd dat Agrippina het deugdzaamste meisje van Rome was.

Helaas, hij koesterde een slang aan zijn hart, die hem eenmaal den doodelijken beet zou toebrengen.

Van dit oogenblik af vond Agrippina een machtigen bondgenoot in den persoon van Pallas, dien zij na een korten tijd door hare beloften en aanminning wist te beheerschen en te betooveren. Van dit oogenblik ook was het doodvonnis van Messalina geteekend.

Pallas sloop door de duistere gangen van het keizerlijke paleis te Bajæ. Hij kende goed de plaatsen en wist waar de keizerin rustte.

Eensklaps voelde hij zich door een forsche hand bij de keel gegrepen en een stem fluisterde op ruwen toon hem toe:

— Een stap verder en ge zijt een man des doods!

Eer Pallas tot bezinning kon komen lag hij reeds op den grond, en alhoewel hij met een

herkulische kracht bedeed was kon hij er geen gebruik van maken.

— Wie zijt gij? vroeg de stem.

Pallas stiet een verwensching uit. Hij herkende in die stem, en bij het flikkeren van een bliksemschicht, den trouwen Stephanus, den slaaf der keizerin, die haar volgde als een hond, en haar ook met dezelfde getrouwheid oppaste.

— Laat af, grolde Pallas, nauw hoorbaar, daar Stephanus hem met krachtige vuist den gorgel neep.

— Ik dacht het wel, zei de slaaf, sedert twee nachten kon de slaap mijn oogen niet meer luiken, de nachtuil kraste zoo dikwijls en zoo akelig en voorspelde een vreeselijke ramp. Mijn voorgevoel bedroog me niet, een sluipmoordenaar is het paleis binnengedrongen... de leeuwen in de arena huilen van honger... hier is aas voor u, o, leeuwen en tijgers, als ge maar lust hebt in moordenaarsvleesch... wie zijt ge?

De donder rolde vervaarlijk, een helle bliksem verlichtte het gelaat van Pallas, Stephanus stond, een lichten kreet slakend, op.

— Bij Jupiter! het is Pallas, de trouwe vriend van den keizer, genade, heer, genade! ik dacht dat ik met een sluipmoordenaar te doen had.

Pallas had vlug zijn plan beraamd. Het toeval diende hem op bijzondere wijze. Op het oogenblik dat Stephanus zijn strot losliet beet Pallas den slaaf in de hand, zoodat een stuk vleesch hem in den mond bleef en de ongelukkige dienaar onder een pijnlijken schreeuw achterover viel.

— Daar, helsche hond! morde Pallas, dat zal u leeren de hand te leggen op een vriend des keizers.

En vol woede en schaamte richtte hij zich overeind, stond op en beval:

— Ge blijft hier tot ik terugkeer. Is de keizerin in haar vertrekken?

— Ja, genadige heer.

Pallas trad naar het vertrek der keizerin, schoof zachtjes het behangsel weg en zag toe. In een der prachtigste vertrekken die men zich

inbeelden kan, belegd met goud en fluweel, stond een ruststede.

In de kamer glansde een rozig licht, dat een zachte tint in het vertrek wierp en alles in een tooverachtig schijnsel hulde.

De keizerin zat overeind; haar lokken, zwart als ravenzwingen, omkransten haar marmerbleek gelaat; in haar oogen stonden angst en twijfel te lezen.

Zooeven hoorde zij een gesmoorden kreet gevolgd door het geplof van een lichaam. Het onweder had haar uit den slaap gewekt en ieder gerucht scheen haar te verschrikken. De gestalte aan den ingang der kamer bemerkend, riep zij:

— Wie is daar, zijt gij het, Stephanus? Wat is er gaande, spreek spoedig, wat is er gaande? Hoort ge niet, treed nader, of bij alle Goden! ik laat u heden nog ten bloede geeselen!

In plaats van de korte, ineengedrukte, stierachtige gestalte van Stephanus, dook de groote krachtige hoofdman der lijfwacht op.

Hij trad tot voor de keizerin en bleef daar in gebogen houding staan.

Van haar eersten schrik bekomen, herkende de keizerin Pallas; dit stelde haar eenigszins gerust, doch verdreef haar angst niet, want toen ze sprak sidderde haar stem:

— Pallas, weet ge niet dat de doodstraf dengene treft die ongenoodigd de vertrekken der keizerin betreedt? Of is het gebeurde dan van dien aard dat het u alle voorzichtigheid uit het oog doet verliezen... Spreek dan toch, riep zij toornig, toen ze zag dat Pallas in dezelfde houding bleef staan.

De hoofdman der lijfwacht beloerde onder de wenkbrauwen al de bewegingen der keizerin. Hij zag dat naast haar een vergiftigde dolk lag. Een priempje hiermee in 't lichaam was voldoende om oogenblikkelijk den dood te veroorzaken.

Hij moest op zijn hoede zijn, het oogenblik afwachten om zijn misdaad te bedrijven; hij zelf mocht niet vallen, zijn leven niet op het spel zetten.

— Waar is Stephanus? hernam de keizerin..., en ditmaal sprak ze met tusschenpoozen als wilden de woorden niet meer uit de

keel... Waarom is hij niet hier?... Wat komt ge hier doen..., gij, Pallas?... Spreek dan toch.

Pallas greep naar zijn gordel, zijn hand sidderde.

De keizerin bemerkte het. Het klamme zweet brak haar uit; haar voorhoofd verdonkerde, haar oogen schitterden met ongemeeenen gloed, haar marmerbleek gelaat vertrok krampachtig onder de dingen die komen zouden. Zij bracht de hand aan het voorhoofd, woelde in de lange, loshangende zwarte lokken. Het warrelde zoo vreemd in haar hoofd; haar gorgel was toegeschroefd, haar slapen joegen, de polsen sloegen wild, het hart klopte hoorbaar.

Zij staarde den hoofdman aan en haar adem hijgde fluitend; roode adertjes doorkruisten het wit harer oogen.

Er volgde een oogenblik van onbegrijpelijke stilte; een stilte, die drukte als lood, onder de kille logheid van 't geheim.

De donder van het afdrijvend onweer ratelde in de verte, nu en dan vlamde de bliksem in hoeken en kanten met zijn blauw-sulferachtig licht.

Pallas stond daar als een tijger die zijn prooi beloert, met gerekte spieren, in de uiterste spanning, als door hypnose overmeesterd.

Daarna één stond, een wapen dat flikkert in den luwen schijn der keizerlijke nachtlamp; één sprong, één slag, één gulp bloed wijd spattend over den grond en..., keizerin Mesalina was niet meer.

— Doemnis! Doemnis! hilde Pallas ijse-lijk bleek, als waanzinnig door zijn misdaad. Doemnis! Doemnis!

En de hand in de gulpende wonde stekend, plaste hij in het bloed, wreef het gelaat en den paarsen mond der vermoorde in zenuwachtige gejaagdheid.

Nu was zijn taak volbracht. Hij wilde den slaaf roepen en keerde zich om, maar als door verlamming geslagen bleef hij staan.

Dàar op twee passen vóór hem, stond Stephanus de trouwe dienaar, met uitpuilende oogen, ter prooi aan de opperste aandoening, onbeweeglijk als een klomp marmer.

Het stormde in de ziel van Pallas.

De slaaf had dus den moord bijgewoond, den hoofdman bij het plegen zijner vreeselijke misdaad nagespeurd.

Het eerste gevoel bij een misdadiger is altijd de vrees ontdekt te zullen worden, om zulks te ontduiken vreest hij niet tot het waanzinnige over te slaan.

Pallas was steeds een trouw soldaat geweest, een man van eer; de misdaad waartoe de duivelachtige Agrippina hem had overhaald, kwam niet overeen met zijn karakter. Hij gruwde er van. Nu hij ontdekt werd, kwam al het ontzettende zijner daad hem voor den geest.

De twee mannen zagen elkander aan. In de oogen van den moordenaar stond schrik te lezen, in die van den slaaf onmetelijk zielelijden.

Stephanus hield zijn bebloede hand in zijn toga gewikkeld, de andere stak hij in de hoogte als wilde hij den Hemel om erbarming smeeken.

Pallas wachtte als verlamd, hij schrikte voor den slaaf, dien hij in een andere omstandigheid met den voet zou hebben vertrapt.

— Pallas, sprak de slaaf, en de woorden schorden pijnlijk uit zijn keel. Pallas, gesloopt het keizerlijk paleis binnen met een vreeselijk plan; ik vermoedde dat er iets schrikkelijks zou gebeuren. De vrouw, die gij onder uw staal liet omkomen, was steeds goed voor u, het vergoten bloed zal u geen geluk aanbrengen, het schreeuwt den Hemel om wraak... Pallas, Pallas, gij zijt diep te beklagen.

De hoofdman der lijfwacht kwam tot bezinning. De toestand waarin hij verkeerde, gaapte als een dreigende afgrond voor zijn voeten, hij was verloren, reddeloos verloren zoo hij het geweken bewustzijn niet door een krachtige handelwijze terugkreeg.

Een siddering golfde veerkrachtig door zijn lichaam, een sprong bracht hem bij den slaaf, zijn ijzeren vuisten vielen als werktuigelijk om de keel van Stephanus en dreunend galmde het door de drukkende stilte van het paleis:

— Schurkgebroed, laffe hond! Gij sloegt

de hand aan de keizerin, der Goden vloekdale op uw hoofd.

Hij sleurde den ongelukkigen slaaf met reuzenkracht naast de plaats waar het bloed der vermoorde met zacht gemurmur uit de wonde druppelde, als de laatste snik der ziel, die het lichaam van Messalina ontvlood.

En ten tweeden male galmde wild door het paleis de jagende stem van den moordenaar:

— Hola, wachten. Langs hier... Langs hier! Bij Jupiter, spoedt u dan, of de bliksem treffe u allen!

Een geheimzinnig gedruisch sleepte in de Keizerlijke woning. Deuren werden opengeworpen, behangsels weggeschoven, trappen opgestormd, geroep en geschreeuw vervulden het nog zooeven sluimerend slot.

Heel zwak en schokkend ratelde de donder in de verte nog voort, als een kreunend gesnik. Flauw lichtte de bliksem nog door het duistere paleis.

De stemmen naderden, pieken en speren werden tegen den grond gestooten en rinkelde in stalen galm op de marmeren vloeren.

— Hola, wachten! klonk opnieuw de stem van Pallas boven het gerucht uit. Langs hier! Langs hier!

En toen wierp hij den slaaf op den grond, sprong een schrede achteruit en kruiste de armen.

Stephanus voelde dat het noodlot hem aangrijsde, dat het met hem gedaan was; verzet kon niet baten, de misdaad was gepleegd en volgens de vreeselijke strafpleging van dien tijd zou hij er voor moeten boeten.

Zijn kleeren waren besmeurd met bloed, de wonde aan zijn hand door den beet veroorzaakt, getuigde van zijn schuld; hij zonk op de knieën en bad met gelatenheid:

— Jesus! Jesus! sta mij bij!

Het voorhangsel van het vertrek werd weggerukt, een menigte slaven en gewapende mannen verdrong zich wild door de opening, en toen volgde er een onbeschrijfelijk tooneel.

De slaven hieven huilend en jammerend de handen omhoog, baden om erbarming en riepen luid dat zij geen schuld aan de misdaad hadden; ze vloekten in wanhoop den moorde-

naar, den slaaf die de gunst der keizerin had misbruikt om de schrikkelijkste aller misdaden te plegen.

De soldaten sloegen en stampten de ongelukkigen, die met hun jammerklachten het keizerlijk paleis vervulden; ze morden en vloekten omdat ze de misdaad niet hadden kunnen verhinderen en ook zij er voor verantwoordelijk zouden gesteld worden.

Pallas wees met vergramden blik naar den knielenden slaaf, en barsch en ruw klonk het korte bevel:

— Slaat hem in de boeien en dat niemand het paleis verlate. Sluit de deuren, wachten, ge staat met uw hoofd borg voor elken slaaf.

De soldaten lieten het zich geen tweemaal herhalen. Met onverholen vreugde namen zij den armen Stephanus vast en sleepten hem mee, terwijl het op zijn lichaam stooten en stampen der stalen speren regende.

De slaven volgden hun makker; hem verwenschend balden zij woedend de vuisten tegen hem.

Doch dit zou niets aan hun toestand veranderen, en velen begrepen het zoo goed, dat ze zich langs den grond wierpen en in hun smart huilden als kinderen.

Pallas sloop intusschen ongezien weg langs een deurtje, terug in den tuin.

De zwarte schim van Agrippina sloop nader. De tijgerin beefde over gansch haar lichaam, in haar oogen glansde een wilde vreugde, zij had den kreet van woede en wanhoop gehoord die door de duisternis drong.

De moord was dus gebeurd, de dolk, haar vergiftigde dolk had het hart getroffen van Messalina, zij zou keizerin worden.

— Keizerin worden! ratelde het uit haar borst, keizerin worden, heerscheres van de wereld!

En de bliksem die uit haar oogen straalde trof Pallas, welke getroffen bleef staan.

Agrippina drukte zijn arm, legde haar mond tegen zijn oor en, met trillende, smachtende stem, vroeg ze:

— Welnu!

— Alles is volbracht! mompelde Pallas.

— Alles? O!...

Een triomfkreet ontsnapte haar borst; het nieuws werd dus bevestigd; alhoewel zij er op bedacht was, wankelde zij onder den slag, een doodelijke bleekheid overtoog haar geelaatstrekken, haar hand beefde op den arm van den hoofdman. Zij nam zijn hand, doch deinsde terug:

— Bloed! mompelde zij met afgrijzen. Bloed!

— Het hare! fluisterde Pallas.

— Ge zijt een dapper man, Pallas, hernam de vrouw. Agrippina zal zulks niet vergeten.

Zij tastte onder haar mantel en haalde een beurs te voorschijn.

— Hier, Pallas, zei ze, dat is in afkorting.

En zij duwde de met goud gevulde beurs in de handen van den moordenaar.

Er kleeft bloed aan dit goud! klonk een stem in de nabijheid.

Beiden schrokken. Wie was daar? Van waar kwam die stem? Had iemand hen afgefluisterd? Was hun misdaad ontdekt?

Pallas sprong in het struikgewas en zag een menschelijke schim in het woud verdwijnen.

Ze achterhalen ging niet, want het volgend oogenblik was men haar uit het oog verloren.

Hij keerde terug naar Agrippina, die getroffen en onder een somber voorgevoel bleef staan.

— We zijn verraden! mompelde de moordenaar, maar bij Jupiter, ik zal den vermetele, zoo hij ooit als beschuldiger mocht optreden, wel loon naar werken geven.

Agrippina wikkelde zich dicht in haar mantel, zei Pallas vaarwel, richtte hare schreden naar een afgezonderd plekje van het eiland en wilde daar in haar bootje stappen.

Een grijsaard, met lange haren en verwilderden baard, zat op een der rotsblokken, bij de nadering der vrouw stond hij op en stak de hand uit.

Agrippina beefde. Wat kwam die bedelaar op dit vroege morgenuur daar doen? Zij keek hem in het wit der oogen en zei:

— Welke heillooze geest dreef u zoo vroeg uit uw woning, of zijt ge misschien een der boosdoeners die sinds eenige dagen Bajea onveilig maken. Wat wilt ge?

Agrippina wrong den scherpē dolk in haar vuisten. (Blz. 4).

De gebogen gestalte van den bedelaar richtte zich op, de stem, die uit zijn borst ontsnapte, scheen als uit een graf te komen.

— Edele Agrippina, sprak hij, de arme Barbillus heeft geen woning; hij slaapt onder den blooten hemel op den grond, hij leeft van wat de milde patriciërs hem willen toewerpen. Deze harde rotsen verstrekten me dezen nacht tot legerstede en schuilplaats; in het woud regende het en zij die geen dak hebben zijn als de vogels, ze zoeken een schuilplaats. En dan, de raven en uilen krasten zoo akelig, de

zee stond zoo hol, de wilde dieren huilden zoo vervaarlijk. In de lucht hing een geur van bloed. Er is een vreeselijk gevaar in aantocht, op den troon der Cesar's stijgt het bloed tot boven de treden, de vrouw die er den scepter zwaait is in haar rooden mantel gehuld, wolventelgen verscheuren elkander, Rome staat in vuurgloed, de lucht in vlam..., maar, boven al deze smarten en rampen, te midden van het ontzettend cataclysmē, dauwt de balsem die al de wonden zal heelen... Agrippina, hoed u voor den bloedgeur!

Agrippina werd beangst, zij greep onder haar mantel en zocht.

De oude grinnikte.

Voor de tweede maal in dien bangen onweersmorgen klonk het haar vervaarlijk in de ooren:

— Behoud uw goud, Agrippina, er kleeft bloed aan! De oude Barbillus gruwte er van.

— Vermetele! bracht Agrippina huiverend uit.

De bedelaar richtte zich in zijn volle lengte op en scheen door zijn grootte en houding als een koning.

Hij stond vlak voor de moordenaress, zoodat zijn adem haar wangen warmde en zij sidderde onder den gloed zijner oogen.

Op trillenden toon sprak hij de volgende woorden:

— Agrippina! Agrippina! ik zei u: Hoed u voor den bloedgeur!... Ik herhaal het en voeg er bij: Wie met het zwaard slaat zal door het zwaard vergaan!... Bajea is gevloekt om de verdorvenheid der patriciërs! Het is gevloekt om het bloed dat er vergoten werd, en

deze vloek zal als een zwarte onweerswolk heendrijven over de zee naar Rome, en daar zal ze neervallen en alles omhullen met den rooden mantel der misdaad! Gevloekt zijt gij, ô vrouw, sinds den stond dat ge voor de eerste maal uw voet op Bajea zettet! Gevloekt zijt ge, gij en de wolventelgen, die gij op de wereld wierp...

Vol woede en wraakzucht, riep Agrippina haar slaven, doch de oude bedelaar was plotseling verdwenen, en hoe de slaven ook zochten, niemand kon zijn spoor terug vinden.

Eenige stonden later steeg Agrippina in haar prachtig versierde boot.

De storm had nu geheel uitgewoed. De golven schuimden en bruisten nog wel een weinig, maar de talrijke schepen, die voor anker lagen, werden zachtjes door den wind gewiegd, de visschersbooten stevenden de haven uit, de grauwe zee in.

De dag brak aan, de onweerswolken trokken af, de lucht werd blauw, de zon zou weldra het lieve eiland glansrijk bestralen.

De boot van Agrippina vloog als een zee-meeuw door het sop en verdween in de verte.

HOOFDSTUK II

DE OUDE BEDELAAR

Pallas bleef na het vertrek der ongeluksvrouw peinzend staan.

Hij scheen als verpletterd onder zijn misdaad. De wroeging knaagde reeds zijn gemoed, het rood der schaamte rees naar zijn wangen.

Hij, de fiere hoofdman der lijfwacht, had een sluipmoord bedreven. Hij had zich gelijk gesteld met die lage roovers, die bij nacht en ontijd den eenzamen reiziger in de bosschen afwachten; voortaan zou hij niet meer met open oogen en opgeheven hoofd onder zijn makkers mogen verschijnen.

Het geld, dat Agrippina in zijn handen duwde, brandde hem; er kleefde bloed aan, zooals de geheimzinnige stem had gezegd.

Pallas was dus voor een weinig goud een sluipmoordenaar geworden.

— Doemnis! morde hij, ik ben een verloren man.

En hij slingerde het goud met kracht tegen een boom, zoodat de stukken rinkelend, door de gescheurde beurs, op den grond rolden.

Het scheen Pallas dat in het gerinkel een verwensching klonk en ijlings spoedde hij zich weer door de geheime deur in het paleis en stond weldra ten tweeden male voor het lijk van zijn slachtoffer.

Het was volkomen dag geworden, het keizerlijk paleis lag wederom in de diepste stilte gedompeld.

Pallas wreef het zweet van zijn slapen dat de gebeurtenissen deden uitbarsten, weldra

vermande hij zich weer en het scheen of er in de ziel van dien ellendeling gerustheid neerdaalde.

Hij begaf zich naar de vergaderplaats der slaven en ontmoette onderweg de onderhoofden der lijfwacht.

— Wat een vreeselijke misdaad, zeiden ze. Wat zal de oude Claudius getroffen worden.

— Weet hij nog niets? vroeg Pallas.

— Neen. Het gerucht is niet tot zijn vertrekken doorgedrongen. Hij slaapt nog.

— Verschrikkelijk zal zijn ontwaken zijn, mompelde Pallas, terwijl hij, gevolgd door zijn luitenants, verder ging.

— Dat men mij water brenge, beval hij in de zaal der slaven gekomen, en Stephanus voor mij leide.

En terwijl hij zijn handen wiesch, liet hij zich door twee knapen de schoenen ontbinden en zich van andere kleederen voorzien.

Stephanus werd door de krijgslieden binnengebracht en Pallas snauwde hem toe, terwijl zijn oogen vlamden:

— Stephanus! Stephanus! ge hebt door uw misdaad den vloek der Goden over de keizerlijke familie geroepen. Uw misdaad is afschuwelijk, want gij treft met u meer dan vijf-honderd uwer makkers.

Een slaaf wierp zich voor Pallas op de kniën en bezwoer hem dat niemand hunner medeplichtig was aan den moord, maar deze alleen door den vertrouwden slaaf der keizerin was beraamd.

— Ik wil sterven, zei Stephanus, doch dat anderen voor de misdaad, die ik niet bedreef, moeten boeten is verschrikkelijk. En gij, Pallas, weet maar al te goed dat de moordende dolk een ander toebehoorde.

— Brengt hem weg, beval Pallas, en houdt hem ter beschikking van het hooge gerecht.

Daarop keerde hij zich om en verliet de zaal.

Toen keizer Claudius wakker werd, kondigde men hem den moord aan. De oude man schreide als een kind, alhoewel de vermoorde Messalina een der beruchtste vrouwen was van welke de geschiedenis gewag maakt en

zij, ondanks haar echtgenoot, openlijk in het huwelijk trad met den senator Silius.

— De slaaf moet medeplichtigen hebben gehad, zei de keizer, dat men hem op de pijnbank legge en hem door het ijzer en het vuur de bekentenis ontrukke.

Pallas verzocht het onderzoek persoonlijk te mogen leiden, wat de keizer gewillig toestemde, vermits hij die vraag als een blijk van verknochtheid en dienstijver beschouwde.

— Wie had zulks gedacht van den trouwen Stephanus! zei Claudius het hoofd schuddend. Men kan hem toch niets ten laste hebben gelegd.

— Bij het eerste verhoor dat ik hem liet ondergaan, antwoordde Pallas, vertelde mij de slaaf dat hij sedert jaren dag aan dag gespaard en aldus een ronde som verzameld had, waarmee hij zijn vrijheid wilde afkopen. De keizerin had hem beloofd zijn vrijheid terug te schenken tegen het storten van tienduizend *sesterces* (dat is ongeveer achttien duizend frank). Gisteren bood hij die som aan, maar de keizerin weigerde en zeide dat hij in de slavernij zou sterven. Woedend was Stephanus daarop vertrokken en had bedreigingen geuit waarvoor de keizerin hem liet straffen. De ellendeling heeft zich verschrikkelijk gewroken.

— Er zal ditmaal recht geschieden, zei Claudius; wanneer een slaaf de waanzinnigheid zoover drijft de hand op zijn meesters te leggen, wat zullen dan de andere slaven doen. De wet zal haar loop volgen en de slaven moeten allen ter dood worden gebracht.

Pallas boog, verliet den keizer en begaf zich naar den kerker, waar hij Stephanus op de pijnbank liet leggen.

De arme man kon, zooals te voorzien was, geen andere bekentenis doen dan Pallas als den moordenaar aanklagen en alle medeplichtigheid van zich werpen; doch deze beschuldiging verzwaarde de foltering; men rukte den armen man de leden uiteen, brak hem de armen en bond hem vervolgens in den tuin aan een kruis, waar hij van honger en dorst zou moeten sterven.

Stephanus werd bewusteloos aan het

schandhout gehangen en men liet hem alleen om allengs door den dood te worden aangegrepen.

Al de slaven van den keizer, ten getale van vijf honderd, werden in boeien geklonken. Hun lot zou door den Senaat worden beslist.

Intusschen geschiedde er aan de zuidzijde van het eiland een zonderlinge gebeurtenis.

De oude bedelaar Barbillus had zich tusschen de inwoners van het eiland gemengd, die onder luide jammerklachten den dood der keizerin beklagden.

Een satanische glimlach speelde om zijn mond en bijna vroolijk hoorde hij hoe men over de doode treurde.

Hij verwijderde zich langzaam, draaide het slot om en bleef eensklaps getroffen staan.

— Wat flikkert daar in den hellen zonneschijn, mompelde hij! Goud! Het goud van den moord. De prijs van Agrippina! Zie, zoo zaaïen zij het langs de wegen en de raven en andere roofvogels laten het onnachtzaam liggen. Wat kan het goud den vogels schelen! Zij eten immers geen goud en kunnen er zich geen brood voor koopen. Maar de menschen moorden er voor. Het schreeuwt God om wrake! Hij schiep de zon voor iedereen en geeft de vogels en wilde dieren te eten. Men weigert den armen Barbillus een penning en hij lijdt honger!... Honger!...

Hij lachte, en bukkend, raapte hij de goudstukken en de beurs van den grond op.

— Hier is nu het goud waar 't bloed van Messalina aan kleeft... De dooden hebben geen eten meer noodig, goud kan hen niet meer helpen. Barbillus zal het meenemen, maar het bloed kan hij er toch niet afwisschen.

En langzaam schudde hij de beurs in zijn gordel uit en bekeek het weefsel waar Agrippina den bloedprijs in geborgen had.

— Ha! Ha! lachte hij schamper. De duivelin wou Pallas van kant maken. De beurs is vergiftigd. Doch het is goed dat vader Barbillus de giften kent. Komaan, het kan nog wel eens te pas komen.

Strompelend ging hij verder, verdween in het bosch, richtte zich naar den kant der zee en bleef plotseling verwonderd staan.

— Daar is Paulus, indien mijn oogen mij niet bedriegen. Paulus, de zoon van Stephanus, de vrijgelaten slaaf, die als page in den dienst des keizers staat. 't Is een ruwe slag voor hem; men zal hem opzoeken en dooden evenals de anderen. Doch Barbillus is hier nog en ondanks zijn haat jegens de menschen, zal hij dezen knaap, die altijd goed voor hem was, uit de klauwen der beulen rukken.

Hij trad nader en stond op twee passen van Paulus stil.

Deze zat op de trap van een patriciërs woning en hield de toga voor zijn oogen, zoodat hij de komst van den bedelaar niet bemerkte. De knaap weende en snikte zoo hevig dat Barbillus medelijden kreeg.

— Paulus! sprak hij zacht.

De knaap hief de oogen op en uitte een kreet van verbazing. Paulus was een schoone jongeling met groote oogen, welgesneden gelaat, terwijl lange golvende lokken zijn aangezicht omkransten. Hij scheen ter prooi aan de diepste smart en keek den bedelaar verwonderd aan.

Deze trad nader en sprak:

— Er is een ramp, aan een roofvogel gelijk over Bejea gevlogen. De wereld is in rouw, Rome zal weldra huilen onder het plotselinge der tijding. De menigte, hunkerend naar bloed, zal de slachtoffers van den moord eischen. De wilde dieren in de arena zullen buit krijgen en ook Paulus zal geslachtofferd worden.

— Ach, onderbrak de knaap, het is verschrikkelijk onrechtvaardig anderen verantwoordelijk te stellen voor de misdaad van één enkele.

— Wordt uw vader dan niet beschuldigd de keizerin vermoord te hebben?

— Beschuldigd ja, doch hij is de moordeenaar niet. Vader was een braaf man, en...

— Ik weet wat ge zeggen wilt, maar wat baat dit. Allen zullen geslachtofferd worden en uw vader hangt ginder reeds stervend aan het kruis.

De kleine snikte onder den zwaren slag.

— Ja, ween, gij knaap. Weldra zullen er zooveel tranen worden vergoten dat de oogen

droog zullen worden. De moord op Messalina is het teeken van een algemeene moordery. De dieren in de arena scherpen hun tanden, kruisen worden opgericht en de beulen van de Cesars zullen hun bloedig werk van den vroegen morgen tot den laten avond voortzetten. Het volk van Rome vraagt brood en spelen. Men zal het de laatste geven, men zal de lijken op elkander stapelen en, met holle magen en krampachtige ingewanden, zal het juichen bij elken val van een slachtoffer.

Zie, zei hij, terwijl hij de magere hand in de richting der zee uitstak en den knaap met wilden oogslag aanstaarde, gij zijt onschuldig, doch ginder ver, over de zee, in het machtige Rome, in de stad der Goden zal er heerschen geknars van tanden, ginder zullen de onschuldigen schuldig worden, en het arme bedrogen volk zal juichen tot het zelf zijn doodsniik geeft, de Cesars zullen vallen, er zal een nieuwe sekte opstaan, die meester van de wereld zal worden. De gouden en leemen goden zullen van hun tronen gehaald, verbrijzeld en vernield worden neergehakt. Barbillus, de oude bedelaar, voerspelt het u, knaap, en roept u toe: Paulus! Paulus! Het recht zal begraven worden onder de dronken vreugde van het diep gevallen volk.

— Barbillus, sprak de verschrikte knaap, gij, die zoo goed zijt, die de geheimen der oorde en der lucht kent, bescherm mij.

Barbillus werd zachter gestemd, een onbeschrijflijke goedheid speelde om zijn mond, de glans zijner oogen verdoofde en den knaap vriendelijk aanblikkend:

— Ja, knaap, zoolang Barbillus leeft, zal hij het recht beschermen. Uw vader is onplichtig, ik weet het. Gij zult niet boeten voor de misdaad van een machtige. Kom mee met mij. Ik zal u ergens brengen waar men u niet zoeken zal.

Hij trok den weenenden knaap tot zich en leidde hem door rotsen en bosschen naar een onbekende plaats. Aan den voet eener hooge rots gekomen, hield hij stil, drukte op een steen en een groote blok kantelde ter zijde.

Een koude wind blies den knaap in het geelaat, hij hoorde het ruischen der zee en het

klotsen der baren, een groote rat sprong voor hem uit.

Paulus deinsde verschrikt achteruit.

— Vrees niet! zei de bedelaar, geef me de hand, ik zal u leiden. Hola! Barbilla, kom eens te voorschijn, we hebben bezoek.

Een flauw licht kwam het paar te gemoet. De bedelaar liet den steen kantelen en de dikste duisternis heerschte om hen.

Het licht naderde; een spookgestalte trad op, een soort van heks greep de hand van den sidderenden knaap en trok hem mee.

— Maak het *atrium* gereed! spotte Barbillus tot de heks. Onze woning geraakt vandaag vol.

En zich tot Paulus wendend, voegde hij er bij:

— Vrees niet, knaap, de oude is wel wat ruw, doch heeft een goed hart.

Hij greep in zijn gordel en liet de goudstukken rammelen.

De oude stoof op. Haar grauw gezicht schitterde met ongemeenen gloed, zij zette het licht neer, liet de hand van den knaap los en stak de armen omhoog, terwijl uit haar keel een enkele juichtoon galmde:

— Goud!

De toon waarop zij geroepen had sneed Paulus door het lichaam. Het was iets vlijmends, iets duivelachtigs.

De bedelaar lachte en liet de goudstukken nog meer rinkelen.

— Muziek, Barbilla. Het is zoolang geleden dat ge dit nog hebt gehoord, niet waar! Zoolang geleden. Alleen het klotsen der zee, het gemiauw der meeuwen en het krassen van den uil scheuren uw ooren. Hier is nu goud. Ha! Ha! Ha!

De klauw der heks greep in den gordel. Barbillus liet haar begaan. Zij nam een goudstuk, doch schrikte.

Zij wreef er over met haar gierenklauwen, bracht het aan den neus, rook er aan en wierp het daarop met afgrijzen weg.

— Bloed! bromde zij.

— Ja, wat wilt ge, oudje, goud en bloed zijn twee zaken die men niet van elkander kan scheiden. Ieder goudstuk is doortrokken

van bloed, is er in geweekt en krijgt zijn kleur. Ha! Ha! Ha!

Het stuk werd tegen den rotswand geworpen, kaatste op den anderen kant terug, rinkelde van kant tot kant, van blok tot blok, en viel toen als met een snik naar beneden.

— Zorg voor den knaap! hernam Barbillus, ik kom dadelijk weer.

Hij drukte op den wand, de steen kantelde om, de bedelaar stapte in een glanzend vak van zonnelicht, liet toen weer den steen draaien en de volledigste duisternis heerschte opnieuw in het hol, daar het licht door de tocht uitwaaide.

Met omzichtige schreden sprong Barbillus in het bosch, en toen hij zekerheid had dat niemand hem volgde, haalde hij onder zijn versleten toga een langen dolk te voorschijn.

— Alles is in orde, mompelde hij. Ik wil het uiterste beproeven.

Hij verwijderde zich in de richting van het keizerlijk paleis.

Aan de kromming van den weg bleef de bedelaar getroffen staan. Daar vóór hem, op eenige passen, verhief zich de tempel aan Jupiter gewijd. Marmeren trappen voerden tusschen Korintische zuilen, naar binnen. Het uitzicht dat de bedelaar genoot was overweldigend schoon.

Beneden in de diepte van de blauwe golf dansten de ontelbare scheepjes, meer rechts rees Bajea op met zijn tallooze paleizen en zijn statig dennenwoud, meer links, door de golven der eeuwige zee omspoeld, straalden de eilanden in de gouden middagzon. Als een reusachtig sneeuwgebergte hing de witte rookwolk boven den Vesuvius in het onbeweeglijk azuur.

Noordwaards omvatte de blik den zeeboezem van Cajeta, het Lucrinermeer en het boschrijke Cumœ.

Ook de voorgrond was indrukwekkend schoon.

Rondom den tempel lag een groenende wildernis. Op nauwelijks een duizendtal schreden afstand verhief zich het reusachtig paleis van keizer Claudius, beschaduwd door eeuwenoude boomen.

Alles lag in zwijgende middagrust verzonken. Slechts flauw drongen het gedruisch en gewoel van de haven tot dit plekje door. Verder was alles stil. Geen levend wezen bewoog zich in de nabijheid. Alles scheen verslagen en te treuren om den moord op de keizerin.

Om de lippen van Barbillus speelde een eigenaardige glimlach.

De man scheen veel lust te hebben aan het uitgalmen van holklinkende woorden, die, het dient gezegd, zeer dikwerf als profetie klonken en meermaals door de feiten zelf bewaarheid werden.

Ondanks den toestand, waarin hij zich bevond, bleef hij in 't midden van den weg staan en stak de hand naar de zee uit.

— Daar, sprak hij, smelt de zon weg in een meer van zilver, de bootjes ploegen door het vloeiend metaal, de lucht is er rein; hier brandt de zon en trekt uit den grond een bloedgeur, die de slapenden bedwelmt straks, wanneer de luie patriciërs uit hun middagsdutje zullen wakker schieten, het zilverend eiland Bajea van het gehuil en gekerm zullen doen weergalmen. Maar, pas op, Barbillus, daar naderen stappen.

Met een sprong verdween hij in het kreupelhout, legde zich plat op den buik en kroop als een slang vooruit.

Vervolgens naderde hij den lusttuin en luissterde een oogenblik aandachtig.

Plotseling klonk een geluid als van een half onderdrukte klacht door de lucht.

De oude keerde zich om, stak zijn hoofd door het struikgewas en keek in de richting van waar de smartkreet was opgestegen.

Hij sidderde.

Ginds, op een kleine hoogte van den keizerlijken lusthof, bij een opene plaats tusschen de boomen, daar blonk iets... alsof het een menschelijk lichaam was.

— Arme man, mompelde hij, de zon schijnt voor iedereen, er is leven en liefde in de natuur, u alleen wacht de dood!... Gij zult sterven als een hond, de keizer wil het zoo, alsook Agrippina!

De bedelaar kroop verder door het gat eener laurierhaag, tot bij een boschje van platanen,

van waar het gezucht zoo bang en benauwd opsteeg.

Barbillus stond voor een tooneel, dat de hardvochtigste mensch tot in zijn ingewanden schokken moest.

Aan een kruis van twaalf voet hoog hing de zwartgebaarde Stephanus; zijn armen en beenen waren gebroken en zijn lichaam was één groote wonde waaruit het bloed langzaam op den grond druppelde.

De beulen hadden zijn wonden met zout bestreken, zoodat krampachtige rillingen zijn lichaam doorschokten; de zon verbrandde hem met haar heete middagstralen en een tallooze menigte insecten gonsde rondom zijn met bloed overstroomde leden.

— Arme man! kreunde Barbillus, de bloedige beulen hebben hem getroffen in al de deelen van zijn lichaam, hij moet hier boeten voor de misdaad van een ander, men zal hem hier van honger en ellende laten omkomen.

Stephanus had den bedelaar met gebroken blik opgemerkt, hij zuchtte diep, sloeg de oogen ten Hemel, mompelde iets en glimlachte toen.

Barbillus nam een mes uit zijn gordel en maakte zich gereed om de touwen door te snijden, waarmee den slaaf aan het kruis was gebonden.

Een lichtstraal vloog over het gelaat van den slaaf en zachtjes sprak hij:

— Ik dank u, vreemdeling, maar met mijn banden los te snijden zoudt ge de verdenking die op mij rust bevestigen, men zou zeggen dat ik medehelpers had en mijn naam zou voor eeuwig gevloekt wezen. Laat mij, de dood komt langzaam, nog een uurtje en ik zal de eeuwigheid zijn ingetreden... Als gij het goed meent met mij en u zelf ga dan heen, maar wee u, zoo iemand u hier zien mocht.

Deze waarlijk heldhaftige kalmte wekte de verbazing en de bewondering van den ouden bedelaar op.

Veel reeds had hij ontmoet; vele slaven had hij zien geeselen en pijnigen, doch nooit kwam hij iemand tegen die de zelfopoffering zóó verdreef.

— Stephanus! zei hij terwijl hij met den

uitgestreken arm den insectenzwerm afweerde, ik ken u en weet dat ge een braaf man waart en nog zijt, ik weet ook dat Pallas de moordenaar is en ik kwam hier om u van het schandhout en den dood te verlossen; nu vraag ik mij af of ge een halve god zijt? Wie ter wereld heeft u geleerd de pijn zoo te verachten!

De gefolterde onderdrukte een nieuwen kreet van smart en liet de volgende woorden van zijne bleeke lippen vallen:

— Ouderling, beteren dan ik hebben nog meer geleden.

— Veel, meer, ja, antwoordde Barbillus maar ter wille van een verheven doel. Maar gij, Stephanus, een arme slaaf, een zandkorrel in de woestijn, gij die door het verduren der vreeselijke pijnen, even weinig roem oogst als een stervende jakhals, van waar hebt ge dien onverdoofbaren moed? Welke God geeft u die bovenmenschenlijke kracht?

Over het verwrongen gelaat van den slaaf gleed een zalige glimlach.

— De éénige, ware God, sprak hij vol bezieling, de God, die zich erbarmt over de zwakken, de Algoede, die de armen en ellendigen vertroost.

In de verte klonken voetstappen, de bedelaar keerde zich om en bemerkte twee Romeinsche soldaten.

— Laat mij met rust, smeekte de slaaf, ga heen, weldra zal de dood mijn oogen breken, ga heen en denk aan den goeden Jesus!

De bedelaar schudde het hoofd, stak het mes weer in zijn gordel, kroop in het struikgewas en lei zich daar op loer.

De soldaten naderden de plaats, waar Stephanus aan het schandhout hing. De slaaf neep de oogen toe en hoorde het volgende gesprek:

— Ik geloof dat hij dood is.

— Neen, want zie hoe zijn borst nog beweegt.

— We zullen hem dan den genadeslag geven.

— Ik zal hem wel naar de andere wereld zenden, een steek met deze spies en alles is afgelopen.

— De schelm! mompelde Barbillus, terwijl hij naar zijn dolk zocht. Hij wrong dezen in de vuist en wachtte.

— We zullen strootje trekken wie den kerel afmaken zal, zei de eerste spreker.

— Ik had gaarne die eer voor mij gehouden, doch vermits gij daaraan schijnt te houden, zoo zullen wij het lot laten beslissen.

De eerste soldaat trok een graspijltje, deelde het in twee ongelijke helften, hield ze in de hand en liet zijn makker trekken.

— Bij Jupiter, ik heb het kleinste, riep deze, de eer is voor u.

Degene, die het lot had aangeduid, om Stephanus den genadeslag toe te brengen, nam zijn lans, plaatste zich op tien passen van het kruis, draaide het wapen met bliksemsnelheid rond en...

Een vervaarlijke schreeuw deed het bosch dreunen, de soldaat zakte ineem, reutelde en gaf met een vloek den geest.

Dit was zoo vlug toegegaan dat zijn makker zich nog niet goed rekenschap van het gebeurde kon geven, toen een reusachtige en vreeselijke verschijning vóór hem opdoemde.

Het was Barbillus, die zijn woede niet meer kon bedwingen, en den moord op den onschuldigen slaaf willende vermijden, met opgeheven dolk toesprong, den soldaat het staal door het harte stak, zijn lans greep en nu met verwilderden blik voor den tweeden soldaat stond.

Deze viel voor den ouderling, die als een wrekende God uit den grond scheen gerezen, en stak de handen smeekend naar hem op.

Barbillus zag verachtend op hem neer en stiet hem met den voet van zich af.

— Zoo zijt ge allen, laffe Romeinen, sterk tegenover een zwakke, ellendige knechten der patriciërs, **werktuigen in de handen** der volksverdrukkers; doch gij beeft als het gele blad onder den adem van den herfstwind wanneer een sterke voor u staat.

Hij hief de hand op om ook hem te doorsteken, doch een waarschuwend stem klonk hem tegen:

— Laat af, mensch, ge zult nooit kwaad met kwaad vergelden. Het bloed van Abel

schreeuwt nog om wraak voor den troon van den Almachtige.

De lans daalde neer, doch om den mond van Barbillus speelde een lach van zelfvoldoening.

— 't Is waar, zei hij, 't bloed van dien schurk is niet waard te worden vergoten en veel te zwart om de handen van Barbillus te bevleken. Sta op, knecht, en snijd de banden van den onschuldigen slaaf.

Werktuigelijk voldeed de Romein aan dit bevel; hij nam zijn dolk, sneed de touwen los en liet Stephanus zachtjes op den grond zakken.

Toen nam Barbillus, die sterk scheen als een jongeling, de touwen, pakte den soldaat met de eene hand bij de borst, terwijl hij met de andere hand het touw om zijn midden sloeg en tegen het kruis snoerde.

— Zoo ge schreeuwt, zei de bedelaar, dan steek ik u neer.

De soldaat was als betooverd door het plotselinge tooneel, de oude bedelaar met zijn wilde oogen en langen baard scheen een uit den grond gerezen demon.

Toen Barbillus de handen vrij had, nam hij de andere touwen, bond den Romein de handen en voeten samen, snoerde die aan het kruis, nam zijn dolk, sneed de kleedij van den soldaat stuk en trok ze in flarden van zijn lichaam.

Met dezelfde kalmte richtte hij zich naar het kreupelhout, sneed een paar dunne wissen en sloeg er het blanke lichaam van den Romein dermate mee, dat het bloed weldra uit talrijke wonden zijpelde.

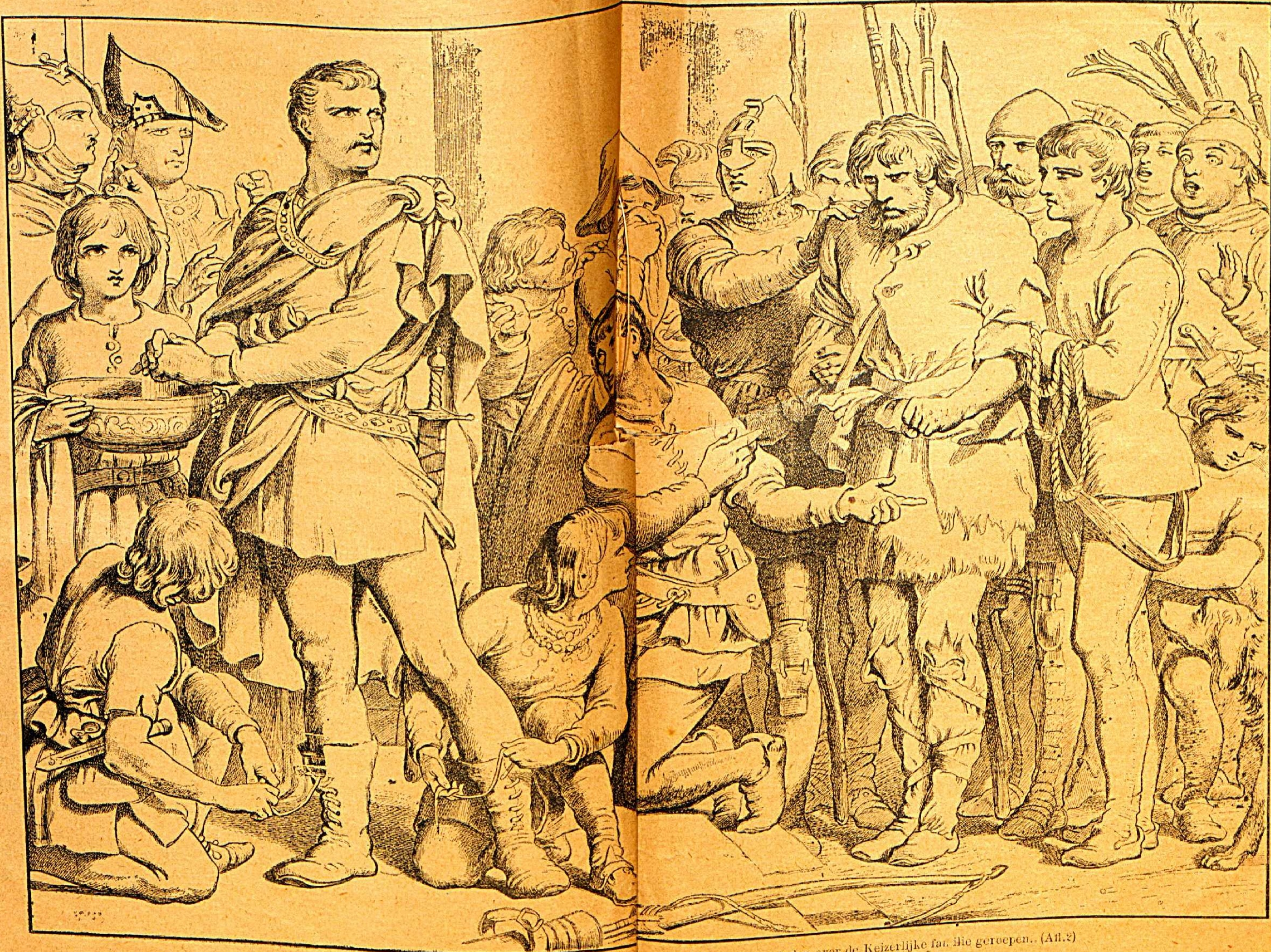
De soldaat voelde grooten lust om nu en dan door gekerm en gehuil zijn pijnen te vertolken, maar de blik van den ouderling werd zoo dreigend dat de soldaat vol schrik zijn smart onderdrukte.

Stephanus wilde zich oprichten maar hij rolde ineem. Dan nog vestigde hij zijn smee-kenden blik op den bedelaar en mompelde:

— Laat af, mensch, want de Heer zei: Gij zult het kwaad met het goed loonen.

Maar Barbillus luisterde niet en geeselde in zijn heilige verontwaardiging immer voort.

Stephanus. Stephanus! zei Pallas, terwijl zijn oogen vlamden. Ge heh misdaad den vloek der Goden over de Keizerlijke far. die geroepen. (Afl. 2)

KEIZER NERO

OF DE

eerste martelaren van het Christendom

BEWERKT DOOR

LODEWIJK VAN LAEKEN

NATIONALE DRUKKERIJ

St-Willebrordsstraat, 57 Antwerpen.

1902.

INHOUDSTAFEL.

Hoofdstuk.	bladz.
I Het plan van Agrippina	1
II De oude bedelaar	14
III Het drama op den berg	27
IV De tijgerin	49
V Het offer	65
VI Op zee	77
VII In het hol van moeder Barbilla	94
VIII De jonge priester	104
IX In doodsgevaar	120
X Aan het Romeinsche hof	133
XI De jonge Imperator	145
XII De ontmoeting	160
XIII De verdwijning van Christina	172
XIV De smart van Nero	183
XV Strijd tusschen liefde en plicht	199
XVI De driekantig geslepen dolk	219
XVII De brandbrief	228
XVIII Nero bij zijne moeder	245
XIX De schaking	256
XX De hartstocht van Pallas	263
XXI De ontvoering	270
XXII Moeder en Zoon	277
XXIII De keerzijde in het gemoed van den Imperator	296